

РИДАХТУРСЬКЕ

Шизі, роздвоєнню особистості, глюкам, пост- і передсесійним депресіям сакральний сьомий номер «Офтопу» присвячуємо...

Особистість нині — це купка гетерогенних уламків, шматків, скалок... Про міфічну цілісну натуру можна вже забути.

Проте вкрай необхідно, щоби бодай якась картинка, нехай і на позір реальна, була. Для цього винайшли техніку колажу. Як приклад — параджанівські картини (хто так і не побував на цій виставці, хай лізе в Гугль).

...Ті, хто нас цим заразили, зцілюють наші рани. Тому ми невиліковні. І було би печально й сумно, якби навкруги — лише колажі: ні Леонардо, ні Караваджіо, ні Рафаеля... Об'ємні чи пласкі, кольорові або чорно-білі — несуттєво: колажі залишаються утвореннями вторинної цілісності. Може, саме тому всі — різні, й повторення — неможливе.

Головне — скласти з розрізнених компонентів такої собі пазл, щоб із уривків, із уламків, зі ще нерозкритих бруньок, із псевдовесняного дощу, з калабань і з потепління аж на два градуси Цельсія витворилася в голові картинка весни — такої весни, яка травневими вечорами змушує пхатися надвір і блукати містом замість писати диплом (курсач). Колись вона, весна, доросте до тієї справжньої, якою ми її уявляємо, — експериментально доведено.

Головне — не шизанутися, проектуючи на себе різні іпостасі, відчувуючи, що всередині — дві геть різні особистості (скажімо, Джульєтта і Медея), а відчутти гармонію з негармонійним світом. Колись, може, доростемо...

Керрол

МОКРА КУРКА

Після того, як такі зіпсувала зір на енному курсі навчання на ФГНі, я заборонила собі читати в транспорті: інакше очі розпочинають акцію протесту. А оскільки я вразлива особа з розвиненим почуттям ностальгії і, що зовсім погано, з генетично закладеним, але глибоко прихованим бажанням бути актрисою, то й наслідок не забарився: музика творить мій настрій. Якби хтось спер мій плеєр на хвилинку і втіхаря перечитав назви всіх треків у ньому, то міг би скласти досить чітке уявлення про те, що зараз зі мною відбувається. (Ось тому я його і ховаю :)

Коли в плеєрі повно всілякого «*пий мене їж мене шаленій*», то це означає... ну, ви самі знаєте :). Купа депресивної музики — зараз мені подобається перебувати у стані легкого смутку. Коли справді болить, у плеєрі з'являється куча всякої стьобної музики — і що ви думаєте? Допомагає! (*Ти бачиш на мені цей кльовий прикид? Це дуже дорогий бренд! Таке маю тільки я і мій брат Бред Піт — добре, що є секунд-хенд!*)

Сполучення «відеоряд за вікном + музика у вухах» — прекрасна основа для витворення паралельного світу. Можна легко уявити себе героїнею якогось голлівудського фільму, яка: а) перебуває в депресії (*but you don't really care for music, do you?*); б) відчуває, що грядуть грандіозні зміни (*now I see this is the way it supposed to be*); в) мучиться докорами сумління (*he knows I'm unfaithful and it kills him inside*); г) ваш варіант. Музика дає можливість за годину в транспорті перебрати штук п'ятнадцять масок, характерів і образів (*hey-hey you-you I want to be your girlfriend! / Cry me a river / не впусти гляди у воду свічку! / Stand my ground! / сядай, сядай, кохання моє, не допоможе плакання твоє / все по колу, кока-колу, кока-колу не пили діду / there's no need to argue anymore... / не спи моя рідна земля! / that's not the shape of my heart / а Ваню це все задовбало, він хоче гратися з пилісосом і теде*). Так що, «дарагіє маі дарагіє маі дарагіє» (© Регіна Дубовицька), викладаєте вашу стипендію (старий формат) — і найприємніший вид шизофренії (не бачити бомжів в метро і не чути лайок бабць „і куди ти, мір, ідьош, шо така молодьож”©) — у вашій кишені! Ефект повної відсутності в транспорті гарантовано.

Verdure

НАШ КУРНИК

~~Собака — друг человека~~... Комп'ютер — друг человека — звучить більш по-модньому. Та й вигідніший, ніж собака: вигулювати не треба, їсти не просить...

«Ага, кому друг, а кому й не друг», — скажете ви мені після, наприклад, чергового зависання компа чи ноута на останніх кадрах кіно: от нарешті Штефан має прийти до Лізи й освідчитися їй у коханні, пообіцяти вічну любов, скоре одруження, сімнадцять здоровеньких діточок і... комп зависає. А далі — (не)цензурні слова й словосполучення...

Жодна система не може працювати без збоїв — і у компа теж стаються глюки. Ось мій, наприклад, якось вночі ні сіло ні впало сам вривився! А минулого року зжер курсову моєї подруги (напевно, він, горопаха, захотів поласувати вишуканою інтелектуальною стравою).

Або ще: друкую реферат, так захопилася, що забула зберегти, а раптом вимкнули світло в усьому домі. Хопа! А моєї писанини вже й немає — захотілося розтрити клаву. Стоп, мій комп не винен — це ж я забула про правила безпроблемної співпраці... Що ж поробиш, така людська натура: шукати винних, забезпечивши собі стовідсоткове алібі.

Паралельно сиджу ВКонтакте, і що ви думаєте? В компа знову глюки — тисну на кнопку — не хоче фотку мені показувати :) хоч якась користь з цього: повернулася до вордівського документу й написала це речення :)

І не потрібно забувати, що в компів, як і в людей, бувають ГЛЮКИ.

Але все одно ноут — друг человека, куди ж ми без нього? ;)

Anders_Art